

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **N.H. T.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika

zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
sídlem 702 00 Ostrava, Purkyňova 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2022 č. j. OAM-288/ZA-ZA11-HA13-2022, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu a dále bylo rozhodnuto, že doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu nelze žalobci udělit.

2. Žalobce namítal nedostatečné vyhodnocení podmínek aplikace ust. § 15a zákona o azylu. Žalobce konstatoval, že při posuzování, zda je určité jednání „vážným zločinem“ ve smyslu § 15a zákona o azylu, je třeba posuzovat jak individuální, tak typový charakter předmětného jednání, přičemž pouze typové zhodnocení nepostačuje. Stejně tak je nerozhodná pouhá výše trestu. Správní orgán musí posoudit individuální okolnosti případu, posoudit závažnost zločinu ve světle všech polehčujících a přitěžujících okolností a rovněž všech dalších relevantních subjektivních nebo objektivních okolností, ať již nastaly před činem nebo po něm. Žalobce v daných souvislostech citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 309/2016-28 a odkázal rovněž na rozsudek téhož soudu č. j. 6 Azs 108/2018-28. Žalobce namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal obecnou závažnost předmětné skutkové podstaty, jakož i individuální závažnost trestně-právního jednání, jehož se dopustil, ovšem již vůbec se nezabýval klíčovou skutečností související s výkonem trestu, tedy tím, že byl z výkonu trestu odnětí svobody pravomocně propuštěn. Dle žalobce v souladu s ust. § 88 odst. 1 trestního zákoníku tedy příslušný trestní soud dospěl k závěru, že v jeho případě lze očekávat, že v budoucnu povede řádný život a z toho důvodu byl z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn, byť takový postup není samozřejmostí, nýbrž fakticky nenárokovým benefitem. Žalobce poukázal na to, že zvláště v případě hodnocení hrozby narušení veřejného pořádku např. podle ust. § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., je otázka eventuálního podmíněného propuštění z výkonu trestu tematizována pravidelně. Zatímco v případě posuzování hrozby narušení veřejného pořádku jsou soudy nastavena relativně přísná kritéria posuzování „polepšení“ podmíněčně propuštěného cizince z hlediska ohrožení veřejného pořádku, v případě nemožnosti udělení doplňkové ochrany musí být z logiky věci správní orgán o něco „shovívavější“ a samotná skutečnost, že příslušné soudy (navíc v jeho případě na základě znaleckého posudku) dospěly k názoru, že lze očekávat, že se již nebude dopouštět trestné činnosti, nutně musí při úvahách žalovaného hrát nezanedbatelnou roli a především musí být alespoň žalovaným vypořádána.
3. Žalobce dále uvedl, že byť tedy žalovaný měl k dispozici opis z rejstříku trestů a byl informován o jeho podmíněčném propuštění, tuto skutečnost nijak nevyhodnotil a markantní „polepšení“ vedoucí až k rozhodnutí o jeho trestně-právní „neškodnosti“ vůbec nevyhodnotil. Dle žalobce jediným kritériem aplikace § 15a zákona o azylu nemůže být prosté spáchání konkrétního trestného činu, nýbrž samozřejmě míra možné recidivy takového pachatele a z toho vyplývající ohrožení pro veřejný pořádek. Pokud tedy podle judikatury Nejvyššího správního soudu musí být kritériem pro posuzování aplikace příslušného ustanovení to, zda si žadatel o azyl předmětný trest vykonal, musí jím být rovněž to, zda žadatel o azyl přístupem k výkonu svého trestu přesvědčil soud o tom, že je možné zbytek výkonu trestu odnětí svobody podmíněčně odložit a že tedy patrně nehrozí relevantní nebezpečí opakování trestné činnosti žadatele o mezinárodní ochranu. S ohledem na to, že žalovaný tuto klíčovou skutečnost, která mu musela být známa, nijak nevypořádal, zatížil napadené rozhodnutí vadou nezákonnosti.
4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož citoval stěžejní závěry a vyslovil názor, že postupoval v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu. Posoudil individuální povahu činu spáchaného žalobcem, posoudil jak individuální, tak typový charakter předmětného jednání. Je nesporné, že daný čin žalobce spáchal, dopustil se závažného trestného činu. Ke svému závěru správní orgán nedospěl pouze na základě formalistického přístupu na základě systematiky předmětné skutkové podstaty v trestním zákoníku, nýbrž

z tohoto ustanovení pouze vyšel a konkrétně na pozadí mezinárodních smluv a žalobcova jednání, které je v rozsudcích popsáno, zhodnotil konkrétní individualizované důvody, proč bylo namíste žalobcův trestný čin subsumovat pod azylově relevantní pojem vážný zločin a s ním je spojen následek toho, že doplňkovou ochranu nelze udělit pro existenci důvodů dle § 15a zákona o azylu. K tvrzení žalobce, že si trest odpykal, resp. byl podmíněčně propuštěn, a tudíž zřejmě přesvědčil soud o tom, že zde není nebezpečí opakování trestné činnosti, nelze považovat za opodstatněné tvrzení, neboť ze spisového materiálu, zprávy vězeňské služby (viz č. l. 1) vyplývá, že 1. 3. 2022 byl žalobce propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody na příkaz Okresního soudu Šumperk se zkušební dobou 7 roků s dohledem a podle § 89 odst. 2 trestního zákoníku se mu ukládá povinnost do 30 dnů od podmíněčného propuštění na základě rozhodnutí MV ČR č. j. OAM 2409-8/ZR-2018 vycestovat z české republiky. Je tedy zřejmé, že žalobce podal následně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aby se tomuto vyhnul a legalizoval si pobyt, což správní orgán v rozhodnutí zohlednil a uvedl, že tyto skutečnosti nelze podřadit pod taxativně vymezené důvody zákona o azylu. Žalobci bylo stanoveno vycestovat z České republiky, a tudíž žádná hypotéza ve smyslu, že zde již nebude páchat trestný čin, nebyla soudy stanovena či potvrzena, přičemž i v aktuálním výpisu z rejstříku trestů je uvedeno, že žalobce byl propuštěn na zkušební dobu v délce do 1. 3. 2029. Je zřejmé, že skutečnost, že byl podmíněčně propuštěn z výkonu trestu, neznamena nemožnost užití vylučující klauzule dle § 15a zákona o azylu.

5. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Krajský soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl o žalobě bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce po výzvu soudu k postupu dle § 51 odst. 1 s.ř.s. se ve stanovené lhůtě nevyjádřil a nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání soudu nesdělil.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 11. 3. 2022 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. V žádosti, v rámci údajů k podané žádosti a v pohovoru žalobce uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, není členem žádné politické strany ani politické skupiny. Ve vlasti nikdy neměl nějaké problémy se státní správou, policií, soudy nebo armádou. Je svobodný a bezdětný. Ve Vietnamu byl naposledy někdy v červnu 2016 jako turista. V České republice žije od roku 2002. Měl zde pobyt za účelem sloučení rodiny a poté i trvalý pobyt, který mu byl zrušen, protože byl v roce 2018 v České republice odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody za drogový delikt. V České republice žije matka a starší bratr. Je zdravý, nemá žádné zvláštní potřeby. Důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice je skutečnost, že zde žije celá jeho rodina a přeje si zůstat s nimi. Ve vlasti nemá žádné blízké. Na podporu svých tvrzení žalobce nedoložil žádné písemnosti.
8. Součástí správního spisu jsou rovněž informace shromážděné žalovaným ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Žalovaný konkrétně vycházel z informací z cizineckého informačního systému, z Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 22. 4. 2021, ze Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci,

publikováno 2021, Přehledu údajů o zemi Vietnam za rok 2020, ze dne 9. 4. 2021, Informace MZV ČR č. j. 103966-6/2022-LPTP, ze dne 23. 2. 2022, legální půjčky, nezákonné půjčování peněz. Spis obsahuje rovněž opis rejstříku trestů ze dne 30. 3. 2022 a rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 4. 2018 č. j. 45 T 9/2017-1895 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 20. 8. 2018 č. j. 1 To 47/2018-2086, který nabyl právní moci 20. 8. 2018, z nichž bylo zjištěno, že žalobce byl odsouzen za spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. b), písm. c) trestního zákoníku, dále přečin krádeže dle § 205 odst. 1, odst. 3, odst. 4 písm. a) trestního zákoníku a byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 8 roků se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou. Žalobce byl uznán vinným, že společně s dalšími spoluobžalovanými v přesně nezjištěné době, nejméně však v období od 15. 3. 2016 do svého zadržení dne 12. 1. 2017 na území Moravskoslezského kraje, zejména Dolní Lutyně, na adresu K lesu č. p. 905, se společným záměrem získat co největší majetkový prospěch z této činnosti, srozumění s tím, že v České republice není bez příslušného zákonného povolení možno volně pěstovat rostliny konopí s obsahem účinné látky THC přesahující 0,3 %, jejich následným sklizením a sušením vyrábět sušenou konopnou drogu zvanou marihuana využitelnou pro toxikomanii, ani s ní dále obchodovat či jinak nakládat, vědomi si skutečnosti, že příslušným zákonným povolením nedisponují, s cílem maximalizovat úspěch své činnosti a znesnadnit své odhalení a dopadení vytvořili dobře organizovanou skupinu osob podílejících se každý svou dílčí úlohou na opakované a pravidelné nelegální výrobě této návykové látky pěstováním, sklizením a následným sušením rostlin konopí setého a jeho následným prodeji za účelem finančního zisku, po předchozí dohodě a způsobu vzájemné kooperace a dělby úloh se na dosažení společného cíle vědomě jednotlivě podíleli, žalobce konkrétně tím, že nejprve s dalšími obžalovanými provedli v prostorách předmětného rodinného domu nepovolené stavební úpravy a za využití velkého množství technického zařízení, zejména osvětlení, vzduchotechniky a zavlažování zajišťující ideální podmínky růstu rostlin konopí ve vnitřních prostorách s cílem dosažení maximalizace pěstebního výkonu a obsahu účinné látky THC, zřídili ve vnitřních prostorách uvedeného domu nelegální pěstírnu konopných rostlin, aktivně se s dalšími obžalovanými spolupodílel na hydroponickém pěstování rostlin konopí setého, přičemž s cílem minimalizovat náklady na výrobu této rostlinné drogy neoprávněně odebírali elektrickou energii, přičemž žalobce působil takto nejméně od 15. 6. 2016 do 12. 1. 2017, kdy postupně obžalovaní v celkem 3 pěstebních cyklech procesech pěstování, sklizení a sušení konopných rostlin skutečně vyrobili celkové množství nejméně 23 160 g konopné drogy o obsahu 12,7 % až 13 % účinné látky delta-9-tetrahydrocannabinol, celkem tedy 3 010,8 g účinné látky delta-9-tetrahydrocannabinol, kterou z pěstírny postupně odváděl žalobce, kdy nejméně 14 000 g konopné drogy získané z prvních dvou pěstebních cyklů se jim podařilo prodat a čistý zisk z tohoto prodeje ve výši 1 400 000 Kč si mezi sebou rozdělili, přičemž prodejem celkového množství vyprodukované a k prodeji připravené konopné drogy měli reálnou možnost získat čistý finanční prospěch v minimální výši 1 927 060 Kč, a neoprávněným odběrem elektrické energie společnosti ČEZ Distribuce, a. s. způsobili škodu ve výši nejméně 438 078 Kč, přičemž marihuana, pod jejím mezinárodním nechráněným názvem v českém jazyce konopí, je uvedena v příloze č. 3 vládního nařízení č. 463/2013 o Seznamech návykových látek ve vztahu k zákonu č. 167/1998 Sb., jako omamná látka zařazená do Seznamu č. 4 podle Jednotné úmluvy o omamných látkách, vědomě nakládali s omamnou látkou v rozporu s podmínkami

stanovenými zákonem č. 167/1998 Sb., pro legální nakládání s těmito látkami a bez úmyslu tyto podmínky splnit, tedy protiprávně. Z informace z Cizineckého informačního systému (viz č. 1. 17 správního spisu), plyne, že dne 1. 3. 2022 bylo doručeno Hlášení změn Věznice Mírov, podle něhož byl žalobce propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody na zkušební dobu 7 roků.

9. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany se podává, že žalobci byla dána možnost v průběhu správního řízení se s podklady rozhodnutí výše uvedenými seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či uvést nějaké další skutečnosti nebo nové informace. Žalobce se k seznámení s podklady dostavil, s předloženými podklady se ovšem nechtěl seznámit ani se k nim vyjádřit, rovněž nenavrhl doplnění podkladů pro rozhodnutí. Na otázku, zda chce uvést ještě nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, odpověděl, že v současné době se nemůže do Vietnamu vrátit, protože byl v ČR odsouzen a obává se o svůj život z důvodu pomsty spoluvězňů, kteří jsou již na svobodě a vrátili se do Vietnamu. Jedná se o to, že jim dluží peníze. Zadlužil se u nich ještě předtím, než nastoupil do výkonu trestu. Na doplňující dotaz, že dříve o žádném dluhu nehovořil a proč tak neučinil, žalobce sdělil, že měl strach o tom mluvit. Nevěděl, jestli by mu to pomohlo, neumí vysvětlit, proč měl strach o tom mluvit.
10. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
11. Podle ust. § 15a odst. 1 písm. b) téhož zákona, doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.
12. Výkladem pojmu vážný zločin ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 Azs 309/2016-28 ze dne 1. 2. 2017, v němž uvedl, že závěr o tom, že se stěžovatel dopustil vážného zločinu a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na to, že byl žadatel odsouzen za spáchání činu, který je vnitrostátním trestním právem označován za zvlášť závažný zločin. Ačkoli může být kvalifikace činu z hlediska terminologie trestního práva jedním z kritérií, ke kterým je žalovaný povinen přihlédnout (jakkoli kritériem výchozím), z hlediska požadavku souladnosti rozhodnutí o mezinárodní ochraně s kvalifikační směrnicí nemůže být jediným. V kontextu případu stěžovatele budou dalšími okolnostmi, které je třeba vzít v úvahu, povaha a závažnost činu spáchaného stěžovatelem a v souvislosti s ní výše uloženého trestu, míra účasti stěžovatele na trestné činnosti, skutečnost, že nedošlo k dokonání trestného činu (včetně příčiny, proč se tak nestalo) či skutečnost, že stěžovatel již trest odnětí svobody vykonal, konec citace. Nejvyšší správní soud rovněž poznamenal, že jde toliko o výčet příkladný, vztahující se ke konkrétnímu případu, předmětná kritéria se proto mohou lišit v závislosti na okolnostech daného případu. Správní orgán musí posoudit závažnost zločinu ve světle všech polehčujících a přitěžujících okolností a rovněž

všech dalších relevantních subjektivních nebo objektivních okolností, ať již nastaly před činem nebo po něm (viz rozsudky NSS č. j. 6 Azs 309/2016-28, č. j. 3 Azs 82/2016-29).

13. Žalovaný vyšel ze zjištění uvedeného výše o tom, že žalobce byl v České republice pravomocně odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 4. 2018 č. j. 45 T 9/2017-1895 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 20. 8. 2018 č. j. 1 To 47/2018-2086, který nabyl právní moci 20. 8. 2018 za spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. b), písm. c) trestního zákoníku, přečinu krádeže dle § 205 odst. 1, odst. 3, odst. 4 písm. a) trestního zákoníku a přečinu poškození cizí věci dle § 228 odst. 1 trestního zákoníku a byl mu uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 8 roků, pro jehož výkon byl zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Ve svých závěrech žalovaný, jak plyne z napadeného rozhodnutí, citoval judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek č. j. 6 Azs 309/2016 ze dne 1. 2. 2017 a uvedl, že trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy je definován jako úmyslný a za jeho spáchání je za okolností jako v případě žalobce, tedy že jej spáchal jako člen organizované skupiny, v úmyslu získat pro sebe značný prospěch a ve velkém rozsahu, stanoven trest odnětí svobody s trestní sazbou v rozmezí 8 – 12 let. Podle § 14 odst. 3 trestního zákoníku se tedy jedná o zvlášť závažný zločin, a lze tak konstatovat, že zločin, který žalobce spáchal, je obecně považován za vážný.
14. Žalovaný se dále zabýval konkrétními okolnostmi jednání žalobce a vyšel z výše citovaných rozsudků Krajského soudu v Ostravě a Vrchního soudu v Olomouci. Konstatoval, že žalobce společně s dalšími obžalovanými zřídili nelegální pěstírnu konopných rostlin, přičemž vyrobili nejméně 23 160 g konopné drogy o obsahu 12,7 % až 13 % účinné látky delta-9-tetrahydrocannabinol, celkem tak 3 010,8 g účinné látky delta-9-tetrahydrocannabinol, kterou z pěstírny odvážel k dalšímu prodeji žalobce. Nejméně 14 000 g konopné drogy se jim podařilo prodat a čistý zisk z tohoto prodeje ve výši 1 400 000 Kč si mezi sebou rozdělili. Sušená konopná droga z poslední výsady o celkové hmotnosti 11 184,62 g a obsahu účinné látky THC v množství 1 330,11 g byla zajištěna Policií ČR. Prodejem celkového množství vyprodukované a k prodeji připravené konopné drogy měli reálnou možnost získat čistý finanční prospěch v minimální výši 1 927 060 Kč. Žalovaný poukázal na to, že jako polehčující okolnost je třeba vyhodnotit žalobcovu předchozí trestní bezúhonnost, naopak v jeho neprospěch hovoří celková délka páčání trestné činnosti. Žalovaný se dále zabýval povahou zločinu, z jehož spáchání byl žalobce usvědčen, uznán vinným a rovněž za něj odsouzen a dospěl k závěru, že se jedná o zločin nesporně „vážný“ ve smyslu zákona o azylu, třebaže byl žalobci uložen trest na samé spodní hranici zákonné trestní sazby. Žalovaný se dále zabýval hodnocením míry společenské škodlivosti trestné činnosti žalobce a vyhodnotil ji s ohledem na výše uvedené skutečnosti jako velmi vysokou. K tomu dále doplnil, že konopí slouží jako výchozí surovina pro následnou výrobu marihuany, tedy konopné drogy, přičemž i závislost na marihuaně, která je zařazena mezi tzv. měkké drogy, obecně považované za méně nebezpečné než tzv. tvrdé drogy, může pro její uživatele mít vážné zdravotní či sociální následky. Žalovaný rovněž zdůraznil závažnost tzv. drogové kriminality, která je dána právě závažností svého dopadu a mírou devastačního účinku na psychické i fyzické zdraví konzumentů, ale i celkově na společnost, kdy užívání drog patří k sociálně-patologickým jevům s nejvýraznějšími negativními důsledky. Poznamenal, že i proto je boj proti tomuto kriminalitě řešen též v mezinárodním měřítku, např. Jednotnou úmluvou o omamných

látkách ze dne 31. 3. 1961, Úmluvou o psychotropních látkách ze dne 21. 2. 1971, Úmluvou Organizace spojených národů proti nedovolenému obchodu s omamnými a psychotropními látkami ze dne 20. 12. 1988, jejichž signatáři, mezi nimi i Česká republika, se zavázali bojovat proti zneužívání psychotropních látek a proti nedovolené výrobě a obchodu s nimi.

15. Soud dospěl k závěru, že úvahy žalovaného výše citované a jeho závěry jsou dostatečné a zcela v intencích citované judikatury. Z úvah žalovaného je zřejmé, že neposuzoval jen typový charakter předmětné drogové trestné činnosti. Rozhodnutí žalovaného obsahuje i konkrétní úvahy o škodlivosti činů spáchaných žalobcem, žalovaný zohlednil i to, že se jednalo o trestnou činnost spáchanou žalobcem jako členem organizované skupiny v úmyslu získat značný prospěch a ve velkém rozsahu. To vše zcela jednoznačně vypovídá o vážnosti zločinu spáchaného žalobcem a soud souhlasí s názorem žalovaného, že vzhledem k povaze páchané trestné činnosti, jejího rozsahu a společenské nebezpečnosti, se jedná o vážný zločin, který předpokládá § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu pro vyloučení cizince z možnosti udělení doplňkové ochrany.
16. Soud nesdílí ani výhrady žalobce o tom, že žalovaný nezohlednil jeho podmíněné propuštění. Předně soud zastává názor, že skutečnost, že žalobce již byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, není okolností, která by měla být právně významná pro hodnocení, zda se žalobce dopustil vážného zločinu ve smyslu zákona o azylu, neboť nijak nesouvisí se samotnou povahou předmětného zločinu. Žalovaný tedy dle názoru soudu nepochybil, pokud se touto okolností při hodnocení otázky, zda se žalobce dopustil vážného zločinu ve smyslu § 15a zákona o azylu či nikoliv, nezabýval. Soud současně poukazuje na to, že žalobce byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody v roce 2022 (žalovaný informaci o tom obdržel z Věznice Mírov dne 1. 3. 2022), a to na zkušební dobu 7 roků a je tak zřejmé, že tato doba podmíněného propuštění ještě neuplynula a není tak dosud zřejmé, zda se žalobce osvědčil ve zkušební době či nikoliv.
17. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
18. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

[Sem zadejte text.]

Ostrava 25.08.2022

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.